

i Stand til at opdage og forebygge; at dens Undersaatter i uafbrudt Strøm gaa ud fra dens Kyster i den Hensigt uden for dens Magtomraade at tage Tjeneste hos en krigsførende].

Garantien mod Territoriets Misbrug til Skade for en krigsførende og venligsindet Magt gives i § 1, der i de fleste Enkeltheder stemmer med det oven for omtalte Regeringsforslag. Til disse Enkeltheder er føjet Udtrykkene „Kaper“ og „Kaperskib“. Visse Ufuldkommenheder i Redaktionen ere søgt fjernede (vfr. Folketingets Forhandlinger 1898—99, Sp. 3842 flg.). Tjenestetagning som Præst, Læge eller Sygeplejer undtages fra Lovens Bestemmelser om personlig Tjenestetagning. Endvidere ere Paragraffens Bestemmelser gjorte betingede og Udtrykket „Undersaat“ fjernet fra Lovens Tekst.

Naar Flertallet har ment at kunne tilraade Paragraffens betingelsesvise Straffetræden, da herovr dette paa, at vort Hovedformaal har været at overveje de pligtige Hensyn, som fra Borgernes Side maa tages til Statens Neutralitet, hvoraf følger, at Bestemmelserne ikke ere nødvendige i Tilfælde, hvor Regeringen ikke har udstedt nogen Neutralitetserklæring, men at Regeringen paa den anden Side kan lade Bestemmelserne træde i Kraft samtidig med Neutralitetserklæringens Udstedelse.

Ved det omtalte Regeringsforslags 1ste Behandling i Folketinget fremdroges Spørgsmaalet, om Understøttelse af Oprørere vilde falde ind under Lovens Bestemmelser. Justitsministeren mente ganske vist, at dette efter Lovforslaget var Tilfældet; men Flertallet har dog ment det rettest at gøre den Slags Tilfælde til Genstand for en særlig Bestemmelse i Loven, og har derfor tilføjet § 2.

§ 3 bestemmer, at Lovens Straffetræden beror paa Udstedelsen af en kongelig Anordning. Denne kan omfatte et eller flere af de i § 1 omtalte Punkter. Endvidere faar Regeringen den tilstrækkelige Frihed til efter Forholdenes Natur at begrænse Anvendelsen af Loven saavel med Hensyn til Punkterne i § 1 som med Hensyn til de i Krigen deltagende Parter. Ved denne Affattelse af Paragraffen har Flertallet søgt at gøre Lovens Anvendelse saa lempelig som det tilbørlige Hensyn til Statens Sikkerhed efter Regeringens bedste Skøn kan tillade og derved imødekomet et i Folketinget udtalt Ønske (se Folketingets Forhandlinger, Sp. 323—24) om, at „Udvalget ikke burde være saa ivrig for at gøre nok, at det kom til at gøre for meget“. Desuden har man ved Paragraffens Affattelse søgt at tage tilbørligt Hensyn til de højt uensartede Forhold under hvilke Krige, der kunne berøre Danstes Interesser, kunne opstaa og føres.

Det overlades til Regeringen i den kongelige Anordning at bestemme, hvilke Genstande, der skal falde ind under Begrebet „Krigskontrebande“. Praktisk set vil det vise sig ganske umuligt at afgrænse dette Begreb paa blivende Maade; men idet det udtrykkeligt fordrer, at Regeringen i den udstedte kongelige Anordning skal afgrænse Begrebet, har man villet skaffe Borgerne de tydeligst mulige Oplysninger om Begrebets rette Omfang paa det givne Tidspunkt.

Den betingede Gyldighed, man tilsigter at give for de to første Paragraffers Vedkommende, tør ikke oversføres til de Tilfælde, der falde ind under § 5. For disse Tilfældes Vedkommende kan der endvidere ikke tages Hensyn til, om den Stat, mod hvilken en Ekspedition udrustes, lever i Fred eller har Krig, hvorimod Lovforslagets øvrige Bestemmelser først kan anvendes, naar Krigstilstand er indtraadt eller der er opstaaet Kamp, som føres med Krigsmidler.

§ 6 indeholder Regler om, hvem der er undergivet Lovens Straffebestemmelser.

Ved § 7 begrænses Lovens Varighed til 2 Aar. Som det blev fremhævet af Udvalgets Formand ved Forslagets 1ste Behandling i Folketinget, er Hensigten med denne Paragraf at give Regeringen Lejlighed til at benytte disse to Aar til at søge tilvejebragt en særlig nordisk Lovgivning paa dette Omraade. En saadan Tanke er ikke ny (se saa-